

Na víkend jsme se podívali do Hévízu v Maďarsku. Mělo nás jet více, ale nakonec jsme jeli jen se sousedem. V pátek v šest hodin jsme naházeli věci do auta, do navigace nacvakali ubytko v Hévízu a vyrazili na cestu. Po D1, D2, M1 a dále M85, M86. Prakticky pořád jsme svištěli po dálnici. V Maďarsku skoro úplně sami. Na trase jsme zapomenuli odbočit a tím jsme neplánovaně projeli pod hradem [Súveg](#). Hned jsme měli checkpoint na druhý den. Ubytování jsme trochu hledali, ale nakonec jsme vilu našli. Paní byla milá a pokoje byly super. Jelikož jsme mysleli, že pojedeme ve více lidech, místnosti byly pro nás trochu předimenzované. Ani jsme moc nevybalovali a šli jsme hned za roh do [restaurace](#) na oběd. Bylo dusno a pár piv nás uzemnilo. Vedle byly nějaké římské vykopávky, takže jsme se po jídle na ně šli podívat. Vyšlápnul jsem nějakou velkou žvýkačku, že jsem botama vytrhával dlaždice. Musel jsem chvíli chodit v písku abych žvýkačku eliminoval. Pokračovali jsme na vinařskou stezku Egregy. Moc daleko jsme nedošli a hned jsme se zasekli u prvního sklepa. Dali jsme pár skleniček dobrého vína, slivovičku, což na slunci bylo docela smrtelné. Vedle nás seděli nějakí inženýři z Bratislavy se ženskými. Doporučili nám pár míst, které bychom měli navštívit. Slunce zapadalo, byl čas zaplatit. Maník na kus utrženého papíru napsal cifru 47000 HUF. To je super cena, konstatoval soused. No, to by byla vole, kdyby to nemělo tu nulu navíc, povídal jsem mu. Těch pár sklenek vína a kus čabajky nás stojí 150 éček ! No, to se asi posral, komentoval to nalítej soused a dělal oči na jeho manželku, čistokrevnou cikánku. Na dotaz, za co vše platíme, maník ukazoval, kolem sebe a vysvětloval mi deset, deset, deset, deset.. Jako, že každá položka, včetně vody, že stojí u něj deset éček. Maďarsky jsem moc neuměl, tak jsem vytáhnul prachy, zaplatil a šněrovali jsme si to zpátky na ubytovnu. Tak to jsme se dobře vynulovali hned první den. Dali jsme sprchu, vzali plavky a šli do města.

Zkusili jsme výtokový kanál z hlavního termálu. Jak nám doporučili inženýři. Zadarmo a otvíračka neomezená.

Lidí zde moc nebylo a voda krásně teplá. Potkali jsme zde opět inženýrskou partu. Když jsem jim povídal, jak nás vinař natahnul, komentovali to, že vloni byl už drahej a ceny se jim nezdály. Letos je prý natahnul opět. Že vše je jeho domácí výroba a té se cení. Tak to musí bavit, jít ke zloději dvakrát. Ale víno měl luxusní, to se musí uznat. Sice teplé, že mi musel tahat led z lednice, ale dobré. Ale za ty prachy?.

Druhý den ráno jsem zabukoval ubytování o kus dál, protože současnou vilu jsme měli na jednu noc. Jeli jsme na hrad Sumeg. Bylo po otvíračce, moc lidí na něm nebylo. Tři hodiny nám trvalo než jsme ho prolezli. V programu byla ukázka zvedání padacího mostu. Když jsme scházeli dolů, valily se proti nám hordy. Na šutrech to dolů klouzalo, mě ne, což soused dával za vinu tomu, že mám na botech ještě žvýkačku ze včerejška. V podhradí jsme se stavili na langoši. Ale neměli ho z česnekem, tak to nebylo ono. Dalším bodem výletu byla bělostná [stúpa](#) u obce Zalaszántó. Tříúrovňová stúpa na kopcim Kovácsi-hegy postavena z iniciativy mnicha Bop Jona, stavbu podporovali tibetští mniši.

Autem se dá po štěrkovce vyjet až nahoru, ale cesta je drsná. My jsme auto nechali u odbočky a nahoru jsme šli pěšky. Bylo děsné dusno. Jen z nás lilo. Místo bylo zajímavé a opět moc lidí zde nebylo. Vydrželi jsme tu přes hodinu, koupili nějaké cetky pro manželky a vrátili jsme se k autu. Pod kopcem jsme to zapíchli u maringotky s občerstvením. Za 150,-Kč jsme měli kotletu s oblohou. Ještě jsem zval ke stolu Rumunskou rodinku, ale raději si sedli na deku u silnice. Za chvíli k nám přisedli maďarští cyklisté. Ti si dali k jídlu lečo, které klokotalo v kotlíku na ohni vedle nás. Měly Weekend Man, podobně jako my. Chlubili se tím, jak ujeli za den 30km. Raději jsem to nekomentoval. Ale dali nám zase hezké tipy, co v okolí navštívit. Jeli do Hévízu, proto jsme je cestou minuli. Jeli tak rychle, že by je předjel vozíčkář na zpátečku. V pět jsme na první dobrou stáli před vilou, kde jsme měli spát. Dozvonili jsme se na nějakého mužíka, typického Rusa. Vytáhnul jsem na něj mobil, že máme rezervaci. Všimnul jsem si, že mi v poště naskočilo dopoledne storno ubytování. Chvilku jsme hráli na blbí, ale mužík už ubytování neměl, prásknul dveřmi a my jsme byli na večer bez střechy nad hlavou. V autě jsme měli pro sichr stan, ale schylovalo se k bouřce, což nebyl dobrý čas pro jeho stavění. Soused šel obíhat sousední apartmány a já se snažil ulovit spaní na bookingu. Bohužel pár ubytování za nesmyslné peníze a jinak obsazeno. Najednou se objevil aparmán o kousek dál a za poloviční peníze - 50 éček pro dva. Rychle jsem ho zabukoval a za chvíli přišla rezervace. Naskočili jsme do auta, stejně soused nic nesehnal, a popojeli jsme. Ubytovatel zase Rus. Když jsme platili, neměli jsme už

moc éček, padly i drobné na záchod. Když to viděl, tak nám dal slevu. Ten první den nás fakt vynuloval. V pokojích vše ruské.

Věci jsme hodili na postel a šli jsme do města do Coopu koupit snídani. Já si koupil mléko a celý litr jsem před obchodem vypil. Soused zmerčil hospodu, a že jdeme na jídlo. Měli pivo Hofbräuhaus. Báł jsem ho dát do mléka, ale nakonec jsem to risknul. Naštěstí se nepotkaly. Měli jsme sebou plavky, proto jsme po jídle zamířili na kanál na koupačku. Bylo zde prázdno. Do setmění jsme ve vodě vydrželi. Komárů mraky, proto jsme ani na břeh nelezli. Večer jsme načnuli petku s vínem od vydřiducha. Bylo dobré. Vedle nás bydlela maďarská dvojice, která v intervalu 30 vteřin lezla ven kouřit. Necháпали jsme, že se jim vyplatí vylézat a zalézat z apartmánu. Když jsem usínal, dveře od vedle stále v intervalu bouchaly. Maďaři museli vykouřit za večer karton. V neděli jsme jeli do Keszthely do Tesca. Nakoupili jsme klobásy a zeleninu domů a než jsme se ven vyprdelili, začalo pršet. Hodinu a půl jsme čekali v autě, protože byla průtrž mračen. Když déšť povoloval, přesunuli jsme se k Balatonu. Jak zaplatit parkovné nám poradil kolemjdoucí metař a to bylo dobře, protože zaparkovaná auta při našem návratu obcházela hlídka. Nejdříve jsme se najedli v přilehlém bufetu u vstupu na koupaliště, já halászlé, soused guláš. Přestalo úplně pršet, takže jsme se šli vykoupat. U kasy jsme zaplatili 220 HUF, bába otevřela turniket, nechala ho otevřený a kasu zavřela. Byli jsme první a poslední platící návštěvníci.

Balaton byl teplý a prázdný. Lidi začali teprve chodit. Nechali jsme se od kolemjdoucích vyfotit jak v Pupendu a tím náš pobyt na Balatonu skončil. Cesta zpět byla bez kolon a na nádrž jsme dojeli na poslední slovenskou pumpu. Natankovali jsme a přesunuli se o kus dál na českou pumpu. Na parkovišti jsem vytáhnul mokré věci z Balatonu, ručníky a deštník. Za krásného tropického dne to byla taková malá provokace. Každopádně než jsme se najedli a vypili kafe, bylo vše suché. Domů jsme dojeli navečer.